

Odmlčala sa a zahľadela sa mi do očí. „Lebo tento dar má svoju cenu. Je to cena za to, že si bola vyvolená. Onedlho však z teba bude žena, takže ho pred tebou ďalej tajiť nemôžem. Odteraz musíš vo všetkom konať ako stelesnená Daunen.“

Nespúšťala som z nej zrak, ale stále som nechápala, o čom to hovorí. Vari som neplnila všetko, čo odo mňa žiadala?

„Chlapec, ktorý sedí v miestnosti na konci chodby, sa dopustil zrady,“ pokračovala kráľovná a zdvihla ruku, keď vytušila, že jej chcem skočiť do reči. „Viem, že tomu nebudeš chcieť uveriť, ale je to tak. Môžeš si byť istá, že som vec riadne a starostlivo prešetrila. O jeho zrade niet pochyb. Najhoršie na tom však je, že si sa na nej podieľala i ty.“ Ďalšia odmlka, aby mi jej slová došli v celom svojom rozsahu.

„Ťahal z teba tajomstvá – naše tajomstvá – a predstieral, že je tvojím priateľom, a tvoje slová donášal našim nepriateľom.“

„Nie! To nie je pravda! To by nikdy neurobil! A ja som mu nič nepovedala... Žiadne tajomstvá nepoznám.“

„Twylla, bola si jeho informátorkou aj štitom. Našťastie, máš pravdu, skutočne žiadne závažné informácie nepoznáš. Hovorila si s ním však o svojom živote a úlohe, ktorú tu vykonávaš – o tajných svätých rituáloch, ktoré sa nás hlboko dotýkajú. Preto to musíš byť ty, kto vykoná jeho trest. Byť stelesnenou Daunen znamená viac než len spev alebo modlitby. Tvoja povinnosť požívať skazonektár je opodstatnená.“

Civela som na ňu a snažila som sa tomu všetkému porozumieť. Aký trest mám vykonať? A potom mi to došlo. Kráľovná chce, aby som sa dotkla svojho kamaráta. Od chvíle čo som prišla na hrad, musím pri každom splne piť skazonektár, aby som celému kráľovstvu dokázala, že som stelesnená Daunen, že som naozaj bohmi vyvolená. Vždy keď ranné slnko skrylo lunu v splne, odobrali mi krv a potom som ju, zmiešanú s jedom, musela vypiť na dôkaz odovzdania sa a prijatia svojho osudu. Lenže za to, že som vyvolená, platím svojou nedotknuteľnosťou. Nesmiem sa nikoho dotýkať, lebo sotva čo požijem jed, začne mi kolovať v žilách a prenikať celým telom. Jedinou obranou pred skazonektárom je požehnanie

bohov. Môj dotyk by zabil každého, kto nebol požehnaný či pomazaný, len čo by jed z mojej kože presiakol do tej jeho. Naučila som sa žiť s vedomím, že nesmiem na nikoho siahnuť, aj ľudia okolo mňa sa to museli naučiť. Aj Tyrek sa to musel naučiť. Nikdy som nepomyslela na to, že... že ma použijú ako zbraň.

„Nie,“ vydýchla som nakoniec.

„Twylla, musíš. Ak odprieš bohom svoju poslušnosť, nemôžem zaručiť, že budeš v bezpečí pred jedom, ktorý ti koluje v žilách. To ich vôľa ťa pred skazonektárom chráni. A kvôli nim si musíš splniť svoju povinnosť.“

„Predsa by...“

„To stačí, Twylla!“ okríkla ma kráľovná. „Byť Daunen znamená zhostiť sa tejto úlohy. Od dávnych vekov prináša každá stelesnená Daunen nádej i spravodlivosť. Si tu, aby si kráľovstvu dokázala, že žijeme v požehnanom veku. Si tu, aby si skoncovala s tými, ktorí by nám chceli ublížiť. Pôjdeš a vykonáš svoju povinnosť. Nechceš si predsa pohnevať bohov, či?“

„Nie.“

Kráľovná prikývla. „Twylla, tvoje rozhodnutie ti slúži ku cti.“

„Nie, chcem tým povedať, že to neurobím!“ vyletelo zo mňa. „Nemôžem niekoho zabiť.“

„Prosím?“

„Myslím, že ak to znamená aj zabíjanie, potom nemôžem byť stelesnenou Daunen. Nehodím sa na to.“

Kráľovná vyprskla do smiechu. „Takže si myslíš, že bohovia si zle vybrali? Myslíš si, že to, že pri každom splne počas zariekania prežiješ požitie skazonektáru, je len omyl? A čo tvoja rodina? Naozaj jej chceš odprieť jedlo a peniaze, ktoré jej posielam, len preto, že sa ti nepáči cestička, ktorú pre teba bohovia vybrali?“ Nesúhlasne zavrtila hlavou. „Vieš, že sa k nim nemôžeš vrátiť,“ zašepkala. „Bohovia to nedovolia. Bohovia ťa dali mne, dali ťa Lormere, a my sme ťa prijali. Twylla, prišla si sem bez vena, bez možnosti uzavrieť cez teba strategickú alianciu, a ja som ťa sem napriek tomu prijala, lebo práve preto si bola zrodená. Sme poslušní bohom. A ty musíš byť tiež.“